

обыча; млада бѣхъ още и азъ клетница; осемнадесетѣ ми години благоухаяхъ като майскытѣ шишоцы (трандафелъ, гюль).

Какъ станъ че подирь нѣколко врѣме той облада всичкото ми горѣщо сърдце, та забравихъ думытѣ на покойнѣхъ си майкѣ? И мене да мя пытате не знаѣхъ. Подирь малко още азъ неможахъ вече да криѣхъ срамѣтъ си. Молихъ ся, заклевахъ и майкѣхъ и сына, но и двамата сдържѣхъ имъ сърдце да ми кажѣтъ че не щѣтъ ни да мя знаѣтъ за тѣхъ. Оттеглихъ ся въ единъ дупкѣ мрачнѣ и тъмнѣ и тамъ родихъ едно дѣте. Гладна бѣхъ; хлѣбъ нѣмахъ, и дѣтето, горкото като пиявица залѣпваше на цыцѣхъ ми; станѣхъ кожа и кокали; суха като дърво и блѣда като вощенъ свѣщъ въ черквѣ. Ако да бѣхъ сама щѣхъ да прѣдпочѣхъ да останѣ тамъ затворена тамъ и да плюсяхъ; но чухъ да плаче друга дунища, чухъ дыханіе невинно до гърдытъ си. И единъ день една дърта, кажѣте ѣхъ каквото щѣте, прѣдлага ми и ми прѣдстави, какво? Че единъ мя искалъ и ми давалъ каквото искамъ, стига Мрътва комай отъ гладъ; бѣше зимѣ; и студъ и мразъ и на дѣтенцето ми снагата замръзнула. *Да бжде*, рекохъ и отъ тогазы бездната на бесчестіето ся отвори за мене и ямъ хлѣбѣтъ на бесчестіето Толкѣзъ ви стига.

— А сега дѣтето ти кждѣ е? попытахъ ѣхъ блудницѣтъ що бѣхъ около неѣхъ.

— Заради него, азъ хванѣхъ нѣхътъ на бесчестіето; нека живѣе то честито безъ да знае коя злочестна майка го е родила. Тѣзи ви стигатъ.

И Зина веможане отъ сътрясеніе да каже нѣщо повече; очитѣ и ся подмѣтихъ и устнытѣ и треперяхъ.

— Е, сега твой е редъ Крустало.

Крустала ся видѣ утѣснена, обори очи видѣ ся като замыслена; послѣ въздѣхнѣ издълбоко и рече:

— Оставѣте мя недѣйте мя.